

# יום ב', י"ז בחשון תשע"ד (21 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם. אבא קובנר, 1978

"טוב להדות לה' ולזמר לשמך עליון!" [תהלים צ"ב 2]

"טוב" בגימטריא הוא 17 (ט(9)+ו(6)+ב(2)=17), והיום, י"ז בחשון, ה-17 בחודש, הוא באמת יום טוב. יום זה הוא טוב לאנושות בכלל, טוב לעם ישראל וטוב למשפחתנו הפרטית...

## טוב לאנושות בכלל:

היום, בשנת 1656 לבריאת העולם, לפני רק 4107 שנה, תחילת המבול בימי נח (לפי דעתו של ר' אליעזר, שהשנה מתחילה בחודש תשרי): "וַיְהִי לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וַיְמִי הַמַּבּוּל הָיָה עַל-הָאָרֶץ. בַּשָּׁנָה שֶׁשׁ-מֵאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי-נֹחַ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּשִׁבְעָה-עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ-בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָּל-מַעֲיָנֹת תְּהוֹם רַבָּה וְאָרְבַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ." [בראשית ז' 10-11]

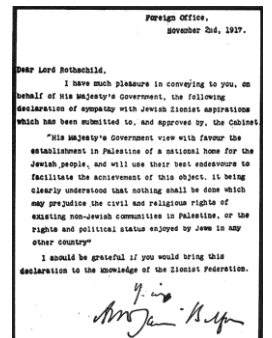


ולמה יום תחילת השמדת כל בריה בעולם (מלבד הדגים וכל אלה שנמצאו עם נח ומשפחתו בתיבה) נקרא יום טוב? "אדם שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף שחורים, ומגדל שערו ואינו חותך ציפורניו, לפי שאינו יודע איך ייגמר דינו. אבל ישראל אינם כן, אלא לובשים לבנים ומתעטפים לבנים, ומגלחים שערם וחותכים ציפורניהם, ואוכלים ושותים ושמים, שיודעים שהקב"ה עושה להם ניסים (=חסד). [ירושלמי, מסכת ראש השנה] ואנו שמחים בידיעה ש"יש דין ויש דיין".

ושוב אנו נזכרים ש"טוב" הוא מושג שדורש מאתנו להסתכל ב'תמונה הגדולה' – אנו מברכים איש לרעהו "שנה טובה", כתפילה שעד לראש השנה הבאה נוכל להסתכל אל כל השנה החולפת ולומר, בהודות לה', שהיתה זאת שנה טובה.

## טוב לעם ישראל:

היום, בשנת תרע"ח(1917-5678) – יום מתן הצהרת בלפור. נוסח ההצהרה: =ממשלת הוד מלכותו רואה בעין יפה את ייסודו של בית לאומי לעם יהודי בארץ ישראל ותפעל במיטב מאמציה להקלת השגתה של מטרה זו, מתוך הנחה ברורה שלא ייעשה שום דבר שיש בו כדי לפגוע בזכויות האזרחיות והדתיות של העדות הלא-יהודיות, או בזכויותיהם ומעמדם המדיני של היהודים בכל ארץ אחרת.



## טוב למשפחתנו בפרט:

היום, לפני 38 (=ודאי טוב!) שנה, בשנת תשל"ו (1975-5736), עלינו ארצה ונחתנו על ארץ המובטחת, ארץ הקודש, ביום זה, י"ז בחשון. אנו אסירי-תודה ואסירי-טובה על כל החסד שה' עשה לנו, עושה לנו ויעשה לנו.



"זֶה-הַיּוֹם עָשָׂה ה' נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ." [תהלים קי"ח 24]

"כְּאֲשֶׁר שָׁמְעֵנוּ כִּן רְאִינוּ--בְּעִיר-ה' צָב-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנָה עַד-עוֹלָם סֵלָה." מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום שמח ושבוע טוב לכל בית ישראל!  
הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל

# יום ב', י"ז בחשון תשע"ד (21 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.  
אבא קובנר, 1978

כאשר מסתכלים אל 3 האירועים הללו, אולי לא קל לראות שכל זה טוב – במיוחד המבול. אמנם, עולם חדש יצא מזה, עולם שידע לבחור טוב יותר מזה שקדמו. אך במחיר של חרבן. גם הצהרת בלפור פתחה דלת לעם ישראל לבנות מחדש את עולמו הזוהר, שנחרב כ-1850 שנה לפני-כן. אך גם כאן, הדבר עלה לנו ביוקר, ועדיין דורש מחיר מאיתנו. וכן, העלייה האישית שלנו – כנ"ל. עולם חדש למשפחה אחת – במחיר של להשאיר מאחור קרובי המשפחה שלנו. לא כך היה צריך להיות, אבל כל אחד צריך לבחור לעצמו.

והבחירה אינה פשוטה – אילו היה כך, אם כל דבר היה נראה כולו טוב או כולו רע, לא היתה בחירה! הבחירה היתה הרבה יותר פשוטה וכמובן, יותר טובה. אלא... הקב"ה מחונן בנו דעת, כדי שנוכל להבין, להשכיל, להחכים. וכמו שאין שני פרצופים דומים, אין שתי דעות דומות לכל דבר.

גם היום, עם ישראל עומד בפני הכרעות גורליות...

-----  
-----

= לרגל שמחת עלייתנו ארצה אנו מקדישים את הדף היום לעניין תחיית עם ישראל בארצו. =

בחזון העצמות היבשות [יחזקאל פרק ל"ז] אנו רואים דבר מופלא. בפסוק ו [וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים וְהִעֲלֵתִי עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקָרַמְתִּי עֲלֵיכֶם עוֹר וְנָתַתִּי בְּכֶם רוּחַ וְחִיִּיתֶם וַיְדַעְתֶּם כִּי-אֲנִי ה'." ] נאמרה הנבואה על תהליך התחיה בשלמותה: גידים, בשר, עור, רוח. ואילו למעשה, כשהנביא ממלא את שליחות הקב"ה – "וניבאתי כאשר צויתני", מתקיים רק החלק הגופני של הנבואה – גידים, בשר, עור: "... וְיִהְיֶה-קוֹל כְּהִנָּבְאִי וְהִנֵּה-רֵעַשׁ וְתִקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֵצִים אֶל-עֲצָמוֹ. וְרָאִיתִי וְהִנֵּה-עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עָלָה וַיִּקְרָם עֲלֵיהֶם עוֹר מִלְמַעְלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם." [שם ז'-ח] ואין ספק כי הנביא עומד משתאה ותמה על המחזה שלא נתקיימה הנבואה בשלמותה. ורק אחר כך באה הנבואה הנוספת: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַנְּבִא אֶל-הָרוּחַ הַנְּבִא בֶן-אָדָם וְאָמַרְתָּ אֶל-הָרוּחַ כֹּה-אָמַר אֲד' ה' מְאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הָרוּחַ וּפְחִי בְּהָרוּגִים הָאֵלֶּה וַיְחִי." [שם ט] משמע – שלשם השלמת התהליך נחוצה התגלות נבואית מיוחדת.

התגשמותו המעשית – הממשית של חזון העצמות היבשות בדורנו, הולכת איפוא בנתיב המדויק של החזון.

אותה הפסקה קצרה שבין נבואה לנבואה, כשהיא עוברת ומתגשמת למציאות הממשית – הרי פירושה מתארך לפרק זמן ארוך יותר. כדרך שהחזון כולו נמשך בצורתו הסמלית שעות מספר, ואילו בצורתו הממשית הוא נמשך דורות.

לנו, החיים בתוך משך זמן הפסקה זו, הופכת תמיהת הנביא לדאגה חמורה ולסבל רב. אולם, למקרא החזון במקורו הנבואי, אנו נרגעים ומצפים בשלווה להמשכה ולסיימה של ההתגלות הנבואית. [הרב משה צבי נריה: "ישראל במדינתו"]

-----

כאשר נפגשים עם אדם שאינו מכירים, שואלים לפעמים: "ומה כבודו עושה?" והכוונה, בדרך-כלל, לעניין של פרנסה. מהו מקצועו, במה הוא מתפרנס? אך כידוע, גשם – שהוא מילה נרדפת לדברים של

"כְּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ כִּן רְאִינוּ--בְּעִיר-ה' צָב-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנָה עַד-עוֹלָם סֵלָה."

מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום שמח ושבע טוב לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל

# יום ב', י"ז בחשון תשע"ד (21 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.  
אבא קובנר, 1978

גשמיות – הוא אחד משלושה 'מפתחות' שבידי שמיים. אין האדם שולט בו. ולאמיתו של דבר, עם כל החשיבות של ההשתדלות שלנו, השורה התחתונה היא שאין הצלחתנו בפרנסה בידינו. אנחנו חייבים לפעול, לעמול ... ולהתפלל!

לכן, כאשר אותי שואלים שאלה כזאת, תשובתי היא: "אני מנסה לגדל משפחה יהודיה." בזה המוקד שלנו, והוא אחת מסיבות רבות שעלינו ארצה. הסיבה העיקרית, כמובן, כי זו מצוות המלך! אך, בנוסף - גם כיוון שאין מקום בגלות שערכי החברה משקפים את ערכי הבית. בארץ ואך ורק בארץ, ערכי החיים היהודיים בציבור ואלה של חיי הפרט, הם שתי פנים לאותו מטבע. גם, עם כל הוויכוחים בתוך החברה הישראלית – הרי על מה אנחנו מתווכחים? סביב אילו עניינים המחלוקות בינינו? רק על דברים שהם נוגעים בנשמה היהודית. ועל אף שלפעמים, אנחנו ה"דתיים" מרגישים שלמעשה אין תמימות דעה בין המגזרים השונים בציבור הישראלי לבין הבית הפרטי שלנו – לא כן הדבר. בגלות, מרגישים חזק את הנקודה הזאת. שם, היהודי מנסה לשתף פעולה בדרך זו או אחרת עם החברה הגויית, בה הוא חי. או מאידך, הוא מסתגר וחי בתוך גטו דמיוני שהוא בונה לעצמו. אבל, אין אינטראקציה חיובית ובונה בין חיי היהודיים הפרטיים לבין חיי ציבור.

## רק בארץ -

אינטראקציה כזו יכולה להתקיים ואכן קיימת, עם כל החיכוחים שיש בה. וכן, זה לא קל לגדל משפחה יהודיה אפילו כאן בארץ. צריכים אמנם להתמודד גם כאן עם כל הפיתויים שמסביב. וזה אינו עיקר האתגר. עיקר האתגר הוא לדאוג לכך שבני המשפחה ירגישו קשר בין אחד לשני; ולהאמין שכמו שאפשר וצריך לטפח בקשר הזה, כן אפשר וצריך לטפח ברגשות המשפחתיים שיש בתוך כלל הציבור היהודי בארץ.

אולי נוכל ללמוד על כך מאופנת הכיפות החבושות בעם ישראל:  
יש שחובשים את מה שנקרא "כיפת השמיים", והיא אולי דומה לסוכה ש'חמתה מרובה על צלתה' (שהסכך מצל מעט מן הסוכה);  
יש שחובשים כיפה שחורה שאינה נותנת לקרני האור לחזור מבעדה;  
ויש שחובשים כיפה סרוגה, "שְׁצֻלְתָּהּ מְרַבֶּה מְחַמְתָּהּ".  
ואני אומר כי הכיפה הסרוגה היא מסמלת אדם שהוא מעורה בחברה – והוא אדם שצריך ללמוד לעשות את הסינון במינון הנכון בשבילו בין חמה לבין צל...

למטרה קדושה זו, ה"דף" שלנו מוקדש. כאשר אני עונה, "אני מנסה לגדל משפחה יהודיה", כוונתי היא גם במישור הפרטי גם במישור הכללי. בעזרת השם יתברך ובעזרתכם, קוראים יקרים, נצליח!  
**יום עליה שמח!!!**

=====

מסתבר שבתאריך המיוחל הזה, קרה עוד משהו מעניין, המתקשר להצהרת בלפור בכמה מובנים:

## פגישה של בנימים זאב הרצל עם הקיסר וילהלם ה-II מגרמניה

על כך לקרוא במאמר המצ"ב...

בברכה לכל משפחת קוראי הדף ☺,  
ברכה ומרדכי

"כְּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ כֵּן רְאִינוּ--בְּעִיר-ה' צָב-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנֵה עַד-עוֹלָם סְלָה."  
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני  
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום שמח ושבוע טוב לכל בית ישראל!  
הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל